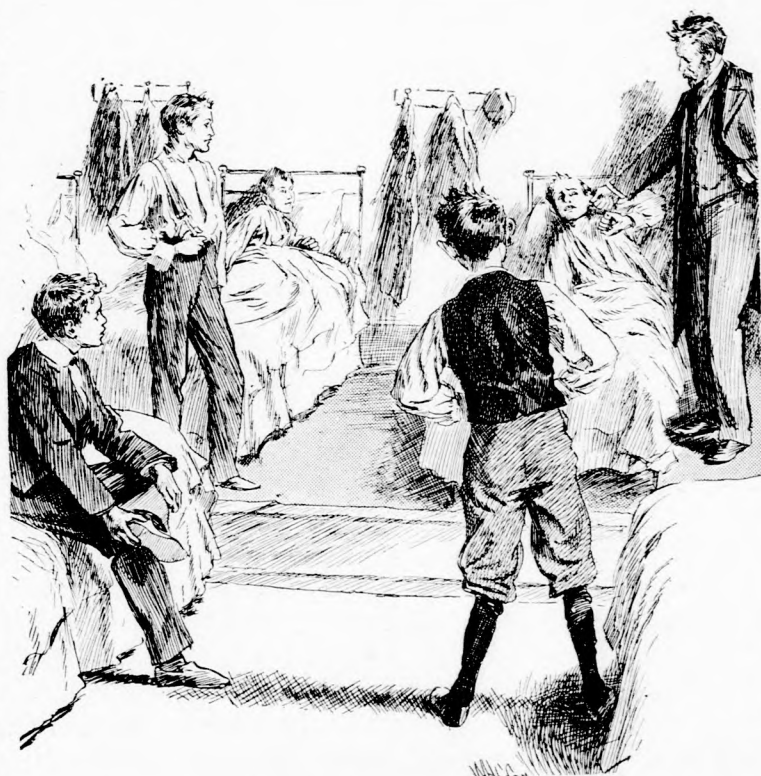

KIS NAP

... HIRTELEN FÜLÖN FOGTA. (Lásd a 134. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LXVII. köt. 9. szám.

Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1899. augusztus 27-én.

GÖRBE UTON,
 vagy
 DEZSÓ ÉS LOJZI KALANDJAI.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Vége.)

DEZSÓ és Lojzi nem nagyon kellemesen emlékeztek vissza a találkozásokra, melyekben világgá indulásuk óta részök volt, kezdve a szenes hajóbeli paraszt menyecskén, aki el akarta őket fogatni az urával, egészen a csavargóig, aki elrabolta a pénzüket. Nem igen tudták tehát, örüljenek-e neki vagy sem, hogy az az idegen ur a kocsiból megszólította őket. Hátha megint csak még rosszabbra fordul a dolguk? Ha ugyan még fordulhat rosszabbra. Gyanus is, hogy mindjárt azt kérdezi, kicsodák, mért nem mennek haza.

El is tökélte Dezsó, hogy résen lesz. Nagyon kurtán felelé:

— Fáradtak vagyunk, pihenünk. Nem ártunk vele senkinek.

— Már hogy ártanátok! szólt az idegen ur és kiszállva a kocsiból, közelökre lépett. Nem is azért kértem. Hanem már messziről is úgy láttam, hogy uri forma fiuknak látszotok, ámbár ugyancsak porosak és piszkosak vagytok; hát jóra való fiuk ilyen késő este már nem bolyongnak kint.

— Mi sem bolyongnánk, ha volna hol meghuzódnunk, felelt Dezsó kedvetlenül.

— Igen is, kérem szépen, vágott közbe Lojzi. Rossz napunk volt, nem igen akadt szerencsénk, pedig azért indultunk világgá, hogy szerencsét próbáljunk...

— Ugyan? Ez talán azt jelenti, hogy megszóktetek valahonnan.

— Persze! bizonyítá Lojzi komolyan. Az iskolából...

— Ej, dehogy az iskolából, pattant fel Dezsó. Hiszen még ott sem voltunk...

— No igen... hát az iskola elől... a konviktus elől, ahová küldtek. Először csak lemaradtunk a vonatról egyik csatlakozó állomáson... aztán elhatároztuk, hogy inkább világgá vándorolunk, mert borzasztó híreket hallottunk az intézet igazgatójáról, aki valóságos szörnyeteg. Minket ugyan nem fog halálra gyötörni! A tengerre akarunk jutni, de eltévedtünk az erdőben, holtra fáradtunk, éhezünk, egy hitvány rabló elszedte a pénzüket...

Tovább nem mesélhetett Lojzi, mert az idegen ur, sajtáságos! nagyon jóízűen kezdett nevetni.

— No, szerencsétlen furulyások, ti ugyan megjártátok a szerencse keresésével! És most valjon mi a szándékotok?

— Hát... hát... nem tudjuk, mitevők legyünk, vallotta meg Dezsó.

— Akkor hát tudjátok mit? Jertek velem... itt lakom ebben a nagy házban.

— Hm! De nem jutunk ott valami szedelembé? gyanakodott Lojzi.

— Igen ám, tevé hozzá Dezsó. Én nem engedem, hogy fogya tartsanak.

— Légy nyugodt, barátocskám. Mihelyt úgy tartja a kedved, odább mehetsz. De meghálni talán csak jobb lesz fedél alatt, mint itt a kerítés tövében. Meg aztán egy kis harapni való is rátok fér.

— De nagyon! sohajtá Lojzi.

A kilátás, hogy vacsorát is, hajlékot is kapnak, sokkal inkább csábító volt, hogy sem ellen tudtak volna állani. Aztán ez az öreges idegen ur, bár nagyon vigan fogta föl az ő keserves állapotukat, jóságos, barátságos embernek látszik. Annyi baj

után miért renceséjük?

Talpra á pant komol

— Azt l

De, ugy-e, sem a törve nyeteg konv halálosan k

Az öreg tésre állt a regette Lo felelte:

— Semm

volt nekem kel. Azt hi ságaitok vé megkezdett tokban fog

ba... min

Beültek, let elé foró gott be, ho Ez nagyon

— Valan gondolák.

Az épül pompás, csa haladtak a kon végig, mely tele v mosdó aszt

— Nagy nem illenél gem előtt.

meg a rub feleségemne doskodjék.

Dezsó? — Én v

után miért is ne akadhatna egy kis jó szerencsésük?

Talpra álltak tehát, de Lojzi még ropant komoly képpel így szólt:

— Azt hiszem, bizhatunk a szavában... De, ugy-e, igéri, hogy nem hozza reánk sem a törvény embereit, sem azt a szörnyeteg konviktusi igazgatót, aki most már halálosan kitölténé rajtunk a boszuját?

Az öreg urnak megint nagyon nevétre állt a képe; de barátságosan megveregette Lojzinak a vállát s jóakarólag felelte:

— Semmitől se tartsatok. Elég dolgom volt nekem ilyen magatok forma legényekkel. Azt hiszem, eljutottatok a viszontagságaitok végére. De ha folytatni akarnátok megkezdett utatokat, az teljesen szabadságokban fog állani. No, üljétek be a kocsiba... mindjárt otthon vagyunk.

Beültek, a kocsi a sarkon egy nagy épület elé fordult s hosszú kapualjba robogott be, hol libériás kapus fogadta őket. Ez nagyon tetszett a fiuknak.

— Valami hercegi palotába kerültünk, gondolák.

Az épület azonban nem volt fényes, pompás, csak nagyon tiszta és rendes. Fölhaladtak a lépcsőn, aztán hosszú folyósón végig, majd egy tágas szobába léptek, mely tele volt szekrényekkel, fogasokkal és mosdó asztalokkal. Az öreg ur így szólt:

— Nagyon porosak, izzadtak vagytok, nem illenék így jelennetek meg a feleségem előtt. Mosakodjatok meg, keféljétek meg a ruhátokat. Addig majd szólok a feleségemnek, hogy egy kis vacsoráról gondoskodjék. Igaz a! Melyikőtök Somváry Dezső?

— Én vagyok az.

— Ugy hát te meg Kertész Lojzi vagy, szólt az öreg ur Lojzihoz. Jól van. Tudnom kell, hogy bemutathassalak a családomnak.

Persze. Ez természetes. De mikor az öreg ur már eltávozott s ők ketten javában mosakodtak, kefélkőztek, Dezső egyszerre csak fölkiáltott:

— Nini... most jut eszembe... Honnan tudja a nevünket? Hiszen nem mondtuk neki.

Lojzi is nagyot ámult.

— Csodálatos! Ez nagyon rejtélyes! Ki tudja, micsoda titok fog itt kipattanni! De én nem félek.

— No, félni én sem félek. Ez az öreg ur nagyon jó embernek látszik.

— És bizonyosan megsegít egygyel-mással, ha megtudja, milyen rettenetes hely az a konviktus, milyen szörnyeteg az az igazgató, aki elől világgá menekültünk.

— Igen, de mihez segíthet hozzá? Ha az találna eszébe jutni, hogy haza küld atyánkhoz... hm! azt nem szeretném, mert apácska... hm!

Nem értek rá, hogy tovább töprenkedjenek. Épp elkészültek öltözkük rendbe hozásával, mikor belépett az öreg ur.

— Rendben vagytok? Nagyon helyes. Lám, egészen más a képetek, hogy kissé összeigazkodtatok. No, most már jó lesz egy kis harapni való is, ugy-e? Szerencsére a feleségem még talált holmi vacsora-maradékot. Már persze ilyen későn nem szabad nagyon válogatnotok.

A két fiu eléggé nagy és értelmes volt, hogy ezen a megjegyzésen titokban kissé csodálkozzék. Hogy ne válogassanak! Hiszen egy darabka kenyeret is köszönettel kell fogadniok. De hát persze igazi szives

magyar házi gazdához kerültek. Látszik már az arcán is a jóság, szivesség.

Mialatt ezt gondolták, házi gazdájok végig vezette őket egy hosszú folyosón a nagy épület tulsó szárnyába, ahol egy kis előszobába, innen pedig tágas ebédlőbe léptek. A szoba közepén terített asztal állt, megrakva párologó kávé s csészékkel, egy nagy sonkával, kuglóffal, pecsenyével s még többféle jóval. No, ez ugyan derekas vacsora-maradék. Akár egy kiskirály is hozzá ülhetne.

De bármennyire ki voltak a fiuk éhezve, legelőször mégsem a sok jó enni-inni való tűnt a szemökbe, hanem az asztalnál ülő két alak: egy nyájas, szelíd arcú nő és egy körülbelül tizenhárom éves vidám, mosolygós leányka. Bizonyosan az öreg ur felesége és leánya.

— Ime, kedveseim, itt van a két pórul járt szerencse-vadász, szólt az öreg ur kedélyesen. Ez Dezső... ez meg Lojzi.

— Isten hozott, fiaim, szólt a nő nagyon meleg hangon. Csakhogy végre is ide jutottatok! Már bizony aggódtunk miattatok.

Ez már megint furcsa. Ugy beszél, mintha várta volna őket. Dezsőnek kezdett valami sejtelem derengeni a fejében, de egyelőre nem töprenkedhetett rajta, mert a szives házi gazda így szólt:

— No, most legelőször is lássatok a falatozáshoz, kedves fiaim. Közben majd elmondhatjátok, micsoda kalandjaitok voltak. Mert csak nagyon röviden említettétek. Hanem a fő az, hogy egyetek-igyatok.

A két éhes diák nem is sokat kínáltatta magát, hanem hozzá látott. Dezső azonban, ki atyja házában mivelt modort és illem-tudást tanult, csakhamar megszólalt:

— Nem is tudom, hogyan köszönjük meg ezt a nagy jóságot. És legyen szabad kérdezni, hol vagyunk itt, kinek a szivességét élvezzük?

— Majd megtudod, kedves fiam, felelt az öreg ur. Először azonban ti meséljétek el, honnan és miképen kerültetek ide?

— No, azt én nem mondom el, szólt Dezső, kinek már ébredezni kezdett hamiskás víg kedve. — Ha én mondanám el, egészen kurtán csak annyit mondanék, hogy azt hiszem, egész sor oktondiságot követtünk el. Lojzi volt a bátor és tudós vezető, hadd meséljen ő!

Lojzi nem szabódott, hanem komoly képpel elbeszélte összes élményeit, attól fogva, hogy a vasuti kocsiban a diák-csapat félholtra ijesztette őket a szörnyűségekkel, melyek a konviktusban várják az új növénydekeket. Őszintén elmondta világga indulásukat és sokféle kalandjaikat, nem hallgatva el még azt sem, hogyan lógott ég és föld között a fa csonka ágán. Az öreg ur meg a felesége és a leányka mosolyogva hallgatták, néha bizony nevettek is. (Lásd a képet a 133. lapon.) De mikor Lojzi elkészült a mondókájával, az öreg ur nyájasan, ám kissé komolyabban így szólt:

— Most már értem az egészet. Félig azok a garabonczás fiúk az okai, mert szörnyen rátok riasztottak s képzelem, az a javithatatlan kópé Rudi volt a fő kolompós...

— Igen, Rudi. Hát ismerik? kérde Dezső csodálkozva.

— No, meglehetősen. De ő bizonyosan nem gondolta, hogy Lojzinak a feje annyira tele van kalandos mesékkel. Talán meggyőződöttél már róla, Lojzi fiam, hogy egészen más ám a mese és más a való élet.

— Az
Semmi sen
könyvek ut
igaza is vo
nem vált

igaza volt a
kedves Dezső
járt legelősz
kópé fiukka
bolondos tré

— Az ám...! felelt Lojzi eltünődve. Semmi sem történt úgy, a hogy én a könyvek után elképzeltem. Talán... talán igaza is volt a mostoha mamámnak, hogy nem vált hasznomra, mikor össze-vissza

olvastam mindenféle kalandos mesét, regényt...

— Teljesen igaza volt, szólt az öreg ur. Épp ezért küldtek a konviktusba, hogy helyes vezetés alá kerülj. És épp úgy

... NÉHA BIZONY NEVETTEK IS. (Lásd a 132. lapon.)

igaza volt a Dezső atyjának. Mert hát, kedves Dezsóm, te ugyan pórul jártál mindjárt legelőször, mikor náladnál nagyobb kópé fiukkal kerültél össze, elhitted a bolondos tréfa-beszédjüket, hogy az inté-

zetben agyon fognak kínozni s ijedtedben világgá szöktél. Pedig te hányszor bolondítottad el kedves kis leánytestvéreidet!

A két fiu ámulva nézett az öreg urra. Miféle boszorkánymester ez, hogy mindent

tud? Az öreg ur pár pillanatig mosolyogva nézte álmélkodásukat.

— No, ne törjétek a fejeteket, szólott aztán. Tudjátok-e, hogy a Gondviselés hová vezetett ide és hogy ki vagyok én? Ez itt, fiaim, a konviktus és én vagyok az a szörnyeteg igazgató.

A fiuk összenéztek. Szinte azt hitték, hogy álmodnak. Dezső azonban, ki már eddig is sejtett valamit, hamar fölocsudott s majdnem ujjongva kiáltott fel:

— Hála istenek! Csak hogy ilyen vége lett oktondi kalandozásunknak! Lojzikám, most már te, ha akarsz, mehetsz tovább szerencsét próbálni Amerikába, vagy a tengerre, vagy az erdőbe a rabló-bandához; de én itt maradok.

Lojzi is fölvidultan szólott:

— No, tudod, megfogadtuk, hogy el nem hagyjuk egymást, hát majd csak én is itt maradok. Nem lesz itt rossz dolgunk. Rudiéknak majd visszafizetjük a tréfát.

Az igazgató is vidáman mondá:

— No, de csak módjával. Az igazi derült, ártatlan tréfának nem vagyok ellensége, de a tréfálkozók jó barátok maradjanak. — Most azonban már későre jár az idő, fáradtak is vagytok, hát menjetek aludni.

Csöngetett s így szólott a belépő szolgának:

— Vezesd az urfiakat a második számú háló terembe. Nem sokára benéznek oda magam is, hogy lássam, rendbe van-e minden.

Dezső és Lojzi illedelmes »Jó éjszakát!« kívántak és a szolgával távoztak.

Mikor az igazgató, vagy félórával később, benyitott az intézet második számú nagy háló termébe, nagy zsvajra, kaczagásra nyitott be. Egész csapat fiu volt, ki már az ágyban, ki félig levetközve s mind nevetett

azon, a mit Dezső és Lojzi, szintén nagy vigán, meséltek.

— Mi ez, fiuk? szólott az igazgató. Későre jár az idő, már aludnotok kellene.

— Nem lehetett, igazgató ur, felelt Rudi. Azt hallgatjuk, hogy Dezső meg Lojzi hogyan szöktek a konviktus elől villággá és sok kaland után hogyan jutottak el szerencsésen éppen az iskolába, a mely elől megszöktek. Roppantul mulatságos. Jaj! Jaj! Jáj!

Fölvisitott Rudi, mert mikor javában nevetett, az igazgató, szintén mosolyogva ugyan és láthatólag tréfából, hirtelen fülön fogta (Lásd a képet a czimlapon.) s így szólott:

— Igen, most már mulatságos, hogy véletlen jó szerencséből mégis ide kerültek. De érhetne volna őket nagy baj is, annak pedig te lettél volna az oka. Dezső és Lojzi bizonyosan okultak kalandjaikon s nem fognak többször vaktában világgá indulni! De neked, te garabonczás, szintén meg kell tanulnod ez esetből, hogy tapasztalatlan társainkkal nem szabad olyan tréfát üzni, mely kárukra lehet.

— Nem, soha sem teszem többé, igazán fogadom. Jó pajtások leszünk.

Jó pajtásokká lettek Dezső és Lojzi nemcsak Rudi-val, hanem mind a többi fiukkal is. És most boldog vig diákok, akik kedves iskolájukat el nem cserélnék egy kiskirálysággal sem.

ÜNÖDVE
manók

Holmi közönség
elmehe a pa
csak egy kis
tövében; de
manók titko
odabent abba
fejedelmének

Mondom, o
mignem előse

— Mi a
csian.

— Hiba?
hiba annyi o
fejünkbe szo
valamin, már
mi legyen.

— Valjon

— Hát, tu
tunk van itt
szor szivesség
nem tudom
dolog, hogy s
Azt gondolta
adok s megh
Remélem, ni

— Hogy v
őket. Lesz rá
legyen. De k

— Legelő
szor ad böles
eszű Holló u
urfit, aki a
meztet holmi
ledésére. Meg
nagyon haszn
Czinczi egér
belsejéből, a

— Nagyon
aggodalmam
jó barátságba

— Tudom,
majd csak me
Nem lesz sem

DISZ-LAKOMA.

(Képpel a 136. lapon.)

HÜNÖDVE állt minapában az erdei kis manók fejedelme a palotája ajtajában. Holmi közönséges ember persze százszor is elmehet a palota előtt, nem lát egyebet, csak egy kis odut a százesztendő vén fa tövében; de aki járatos a tündérek és manók titkos dolgaiban, az tudja, hogy odabent abban az oduban van a manók fejedelmének a kincses palotája.

Mondom, ott állt tünődve és gondolkozva, mignem elősétált a felesége.

— Mi a hiba, öregem? kérdé kíváncsian.

— Hiba? Az nincs. Hogy lehetne valami hiba annyi ész mellett, a mennyi a mi fejünkbe szorult? Hanem gondolkodom valamin, már körülbelől ki is fundáltam, mi legyen.

— Valjon micsoda?

— Hát, tudod anyjukom, sok jó barátunk van itt az erdőben, aki egyszer-más-szor szivességet tesz nekünk. Jutalmazni nem tudom őket, de az már mégsem uridolog, hogy soha se viszonzzam semmivel. Azt gondoltam tehát, hogy nagy lakomát adok s meghívom rá kedves barátainkat. Remélem, nincs kifogásod?

— Hogy volna! Nagyon szívesen látom őket. Lesz rá gondom, hogy fejedelmi lakoma legyen. De kiket hívunk meg?

— Legelőször is Bagoly urat, aki sokszor ad bölcs tanácsot, ugyszintén az éles eszű Holló urat. Aztán a fürge Mókus urfít, aki a fák tetejéről gyakran figyelmeztet holmi alkalmatlan emberek közeledésére. Meghívom Tapsifüles urat is, aki nagyon hasznos gyors-postásom . . . no meg Czinczi egér urfít is, aki hirt hoz a házak belsejéből, a hova más senki sem jut be.

— Nagyon helyes. Csakhogy egy kis aggodalmam van. Czinczi urfi nem nagyon jó barátságban él Bagoly és Holló urakkal.

— Tudom. De mint vendégek itt nálam majd csak megbecsülik magukat és egymást. Nem lesz semmi baj.

Nem is lett. A meghívókat még az nap szétküldték s a vendégek mindnyájan pontosan beállítottak. Mivel nagy volt a hőség, hát fényes holdvilágnál a palota előtti pázsiton ültek lakomához, melyben a vendégeken kívül a fő-fő manó-ministerek vettek részt.

Ettek-ittak, vigadtak, tréfáltak, a szakácsok pedig egymás után hordták a sokféle jó harapni és inni valót: kolbászt, pecsenyét, tortát, kávé, csokoládét, fonatos kalácsot, ki mit kívánt. Bagoly ur kissé gyanusán pislogott ugyan hol Tapsifüles urra, hol Czinczi urfira, mintha őket szeretné bekapni; de nem tette, mert nagy volt az ő tudománya és így gondolkozott:

— Még rossz hírem kelne, ha megzavarnám a lakomát. Majd megkaparitom én őket máskor.

Nem is félt se Tapsifüles, se Czinczi. Vigan eszegettek, iszogattak, a manó-szomszédaikkal paroláztak, te-tu pajtasságot ittak s ilyenformát gondoltak:

— Itt nem bánthatnak Bagoly és Holló uraimék, szemmel tartja őket a háziur.

Igy hát nem történt hiba. Azaz, egy kis hiba mégis csak esett, de azt egy könnyes siheder manó bánta meg. Ez tudniillik nem volt hivatalos a lakomához, csak magasan a fa ágairól szagolgatta a jó illatot, addig-addig, hogy lepottyant, még pedig egyenest a pástétomos tál közepébe. Visitott, jajgatott, de csak nevettek rajta. Volt sok egyéb jóféle, hát a pástétomot nem is nagyon sajnálták s a manók fejedelme így szólt:

— Ej, te gézengúz! Pocsékká tetted a jó pástétomot, megfürödtél benne. Az lesz a büntetésed, hogy magad eszed meg.

A siheder manócska csöppet sem bánta, megette.

Már derengett a hajnal, mire a lakoma végére értek és elköszöntek egymástól, mind nagyon elégedetten. Csak Bagoly ur dörögte magában:

— Szép volt, jó volt, de egy kis jó nyulpecsenye még jó lett volna.

DISZ-LAKOMA. (Lásd a 135. lapon.)

Egyszer
Gomba-
Bus panc
Lábain

»Ni, hern
Mit söl
»Sohajto
Csak m

A T A
— B

AZ erdő
haza fe
a mezőrl m
káposztát, h
tékát küldö
mind a négy
terhet Jóska
mégis ő h
Pannika és
komolyan és

A TÜNDEKERKE ÉS A HERNYÓ.

*Egyszer egy kis szárnyas tündér,
Gomba-székén hogy pihent:
Bus panaszos sohajtást hall
Lábainál odalent.*

»Ni, hernyócska! Nő's, mi a baj?
Mit sohajtsz oly szomorun?»
»Sohajtok, mert hogy im látlak,
Csak még növekszik a bűm.

*Mily szép vagy Te s milyen boldog!
Fönt a lében röpködöl:
Én csuf vagyok s aki csak lát,
Megvet, jó ha meg nem öl.««*

»Bántanak, mert nem vagy szép? Ej!
Hát majd irigyeljenek!
Egyél csak e levélkéből
S minden társad tegye meg!«

*Teszi is mind s hogy megtette,
Mély álomba szenderül,
Fölbred mint szép pillangó
S vigan, büszkén fönt repül.*

A TALÁLT KINCS.

— Beszélyke, három képpel. —

AZ erdőből, a mezőről voltak utban haza felé. Az erdőben gombát szedtek, a mezőről meg atyjok, aki ott dolgoztatott, káposztát, burgonyát és más hasznos portékát küldött haza. Jutott czipelni való mind a négyöknek. Igaz, hogy a legnagyobb terhet Jóska vitte nagy zsákban a vállán, mégis ő haladt legszaporábban. Utána Pannika és Bözsike lépegettek, nagyon komolyan és önérzetesen, mert nem kis

dolog ám az, hogy egy-egy kis kosarat már ő rájuk is bizott az apjuk. Leghátul bandukolt a már nagyobbacska Veronka, nagyobbacska kosárral is a karján.

Leghátul bandukolt és leglassabban. Fáradtan is, kedvetlenül is. Nagyon forrón tűzött a nap, nagyon poros volt az országut, messziről is jöttek és még jó darab hazáig. No, az igaz, hogy Jóskára meg a kicsi Pannikára és Bözsikére éppen oly melegen sütött a déli nap, ők is ugyan azon az uton ballagtak és éppen olyan messziről jöttek, tehát éppen olyan fáradtak és ked-

vetlenek lehetnének. Pedig ők vigan lépegetnek. Persze, mert ők nem ügyeltek arra a hintóra, a mely az imént robogott el mellettök.

Finom ruhába öltözött, halvány képű leányka ült a hintóban. Gyönyörű bábút tartott a karjában, két másik bábu pedig oda volt támasztva melléje az ülésre. Jóska, vállán a nehéz zsákkal, bizony ügyet sem vetett a hintóra: Pannika és Bözsike nagyon örültek, hogy idején ki tudtak térni a lovak elől; de Veronka, — ő jól bele pillantott a hintóba és sokáig bámult utána, aztán nagyot sohajtott:

— Mennyi a bábuja! És milyen gyönyörűek! Nekem pedig egy sincs... Nem is lesz... Anyáskám azt mondja, hogy nincs ilyen hiábavalóságra pénze... Három bábuja is van, pedig, tudom, nem szereti őket úgy, ahogy én szeretném! O gazdag kisasszony, egyéb játéka is van bőven. Mért hogy nekem legalább egy kicsike kis buba nem juthat!

Egészen elbusultan állt ott és bámult a kocsí után, melyet pedig már látni sem lehetett.

— Veronka, gyere már! kiáltott Jóska messze elől. Mit álldogálsz annyi ideig? Még bizony haza sem érünk ebédre.

— Megyek már, no! Nem tudok én akkorákat lépni, mint te. Hozzá még ilyen hőségben!

— Ugyan? De akkorát csak léphetnél, mint a kis Pannika és Bözsike. Ők is csak annyit jártak, mégsem panaszkodnak.

Erre bajos volt feleletet találni. Az már csakugyan röstelni való volna, hogy ő, nagyocska leány léte, annyit se bírjon, mint kicsiny testvérekéi. Megemberelte hát magát és szaporábban lépegetett, úgy hogy már jóformán utólérte a többieket. Egyszerre azonban ismét csak megállt és merően bámult az utszéli árokba. Valami piroslik ott. Mi lehet az?

Közelebb lépett s majdnem fölujjongott örömteli meglepetésében, amint azt a piros valamit fölvetve.

Mert ez a piros valami nem volt egyéb, mint gyönyörűsége kis bábu, szép piros ruháskába öltöztetve, hosszú szőke hajjal, mozgó kézzel-lábbal, sőt mozgó fejjel. Nemcsak, hanem ó, mily remek! mikor ott feküdt az árokban, behunyt szemmel aludni látszott, mikor pedig Veronka a kezébe fogta és kissé megszorította a derekánál, akkor a bábu fölnyitotta a szemeit és mintha nyájasan, szeretettel pillantott volna Veronkára.

— Jaj, te kedves! Jaj te gyönyörűsége kincsem! susogta Veronka és összecsókolta a bábút.

Perczekig csodálta, nem is zavarta senki. Jóska az ut kanyarulatánál eltűnt, Pannika és Bözsike hátra sem pillantva nagy komolyan bandukoltak. (Lásd a képet a 139 lapon.) Nem látta senki.

Sokszor álmodozott Veronka arról, milyen boldog volna, ha egy szép bábút birhatna; de ilyen szépről még csak álmodni sem tudott.

— Haza viszlek, drága kincsem, susogta végre. Az én kedves egyetlen bubám leszel... az én ágyamban fogsz aludni, együtt fogunk játszani, jól gondodat viselem, meglásd! Bizonyosan a jó tündérekék küldtek hozzám, mert megtudták, mennyire vágyódom utánad. Az imént is, hogy a kocsiban láttam...

Hirtelen megakadt. Ijesztő gondolat cikázott át a fején. A kocsiban Lili kisasszony ült és mellette két bábu. De hátha mikor hazulról kiindultak, három bábu ült ott, aztán az egyik kiesett, Lili kisasszony pedig nem vette észre?

Veronka daczosan huzta össze a szemöldökeit.

— Nem bánom, ha az övé is, gondolá elszántan. Vigyázott volna rá jobban! Bizonyosan nem is nagyon szereti, nem törődik vele... Persze, van neki öt-hat is, észre sem veszi, ha egy vagy kettő hiányzik. Vagy éppen talán már rá is unt... az ilyen uri kisasszonyok hamar ráunnak mindenre. Igen, bizonyosan úgy van... ő maga dobta ki a kocsiból. Szegény kis buba! No, ne busulj, drága kincsem, én

szeretni fog nem doblak

Ruhája a
— Pihen
megyünk!
szünk!

Epp ekk
kanyarulatá

— Veron
ideig? Talá
egy sort!

— Megy
megyek!

Fölkapta
rat és most
szaporán lé
hogy miham
a többieket,
hagyta.

— No lá
fálkozott a
Csakugyan

egy sort, l
már jól bíro
No, ideje
édes anyánk
zonyosan v
megpirongat
vallok, hog
sem birsz,
két kicsike.

Veronka
lelt, csak
gott és a
rejtett kin
rongatta. Cs
befordultak
jok az ajtó
a 140. lapo

— De sol
most szapor
fiam, te mi
apádnak az
aztán segit

A fiu jó
lányok pedi
szerü ebéd
vágya volt

szeretni foglak, én jó kis mamád leszek, nem doblak az ut árkába!

Ruhája alá, a keblére rejtette a bábút.

— Pihenj itt, kedves! Most már haza megyünk! Jaj, de vigan és boldogan leszünk!

Epp ekkor visszakerült Jóska az ut kanyarulatához.

— Veronka! Ugyan hol ácsorogsz annyi ideig? Talán bizony le is ültél és aludtál egy sort!

— Megyek már, megyek!

Fölkapta a kosarat és most már oly szaporán lépegetett, hogy mihamar elérte a többieket, sőt el is hagyta.

— No lám! tréfálkozott a bátyja. Csakugyan aludtál egy sort, hát most már jól bírod ugy-e? No, ideje is, mert édes anyánk már bizonyosan vár. Ha megpirongat, rád vallok, hogy annyit sem birsz, mint a két kicsike.

Veronka nem felelt, csak mosolygott és a keblére rejtett kincsét szorongatta. Csakhamar befordultak a faluba és haza értek. Anyjok az ajtóban várta őket. (Lásd a képet a 140. lapon.)

— De sokáig jártatok oda, gyerekek! No, most szaporán rakjatok le mindent. Jóska fiam, te mindjárt sarkon fordulsz és viszed apádnak az ebédet. Te is ott ebédelsz vele, aztán segítsz neki a dologban.

A fiu jó kedvvel indult ismét utjára, a lányok pedig anyjokkal hozzá ültek az egyszerű ebédhez. A két kicsinek hatalmas étvágya volt a nagy séta után; de Veronka

csak úgy immel-ámmal evett s minduntalan elgondolkozott, amit az édes anyja persze rögtön észre vett.

— Mi a bajod, Veronkám? Miért nem eszel? Csak nem vagy beteg?

— Ó dehogy! Inkább nagyon jól vagyok, felelt Veronka s szinte bele pirult.

Eszegetett is aztán, de egyszerre csak azt kérdé:

— Anyácskám... ugy-e, az a Lili kisasszony nagyon gazdag?

— Az bizony.

— És mindent megvehet magának, amit szeret.

— Persze... Azaz, csak amit pénzen meg lehet vásárolni. Az atyja meg is szerez neki mindent, amit szeme szája kíván, de hát a szegény jó kisasszonyka mégis csak örökké szomorú, mióta meghalt az áldott jó mamája. Mert hát, édes fiam, ha azt veszítjük el, akit szeretünk — azt semmi pénzen sem lehet többé vissza vásárolni.

Veronka meghökkenve nézett az anyjára, aki azonban

nem ügyelt tovább reá, hanem dolga után látott.

— Pannika, Bözsike, ti most már vigyetek eleséget a csibéknek, libuskáknak, aztán játszogassatok szépen az udvaron. Veronka, te takarítsd össze a konyhát. Nekem kaplgatni valóm van a kertben.

Veronka szorgalmasan végezte a maga dolgát, de nem dalogtatott vigan hozzá, mint máskor. Nyomta valami a lelkét, zavaros, kellemetlen gondolatok kavarogtak a fejében. És mintha folyvást a szeme

... KOMOLYAN BANDUKOLTAK.

(Lásd az 109. lapon.)

előtt lebegett volna Lili kisasszony, amint oly sápadtan, szomorúan ült a kocsiban.

Mikor elkészült a dolgával s látta, hogy egyedül van a szobában, elővette a rejtegetett drága kincset, a kis bábut. Ujra meg újra nézegette, gyönyörködött benne (Lásd a képet a 141. lapon) s hevesen szólt:

— Nem bánom! Nem, nem adom vissza! Van neki több is, nekem pedig egy sincs!

De mintha valaki felelt volna. Jól hallotta... Mintha bent valahol a lelke mélyén szólt volna egy rejtelmessé hang:

— Hátha Lili kisasszony éppen ezt szeretted legjobban? Ha azt veszítjük el, amit szeretünk, azt semmi pénzen sem lehet vissza vásárolni. Nem becsületes, aki megtartja, amit talált. Hátha még nagy szomorúságot is okoz vele másnak!

Veronka letette a bábut az asztalra, ráhajolt és keservesen zokogott. Végre letörölte könyeit és nagyot sóhajtván mondá:

— Vissza viszlek, drága kincsem... vissza adlak neki. Nem tarthatlak meg, mert hátha ő is szeretett és busul utánad! Már ugyanis szomorú a mamája miatt... nekem után annál szomorubban kelljen tőle megválnia.

veszítsen el megint valamit, amit talán nagyon szeretett.

Szeretettel csókolgatta a bábut.

— Oly örömmel dédelgettelek volna! Olyan boldogok lettünk volna együtt! De nem lehet! Nem, nem lehet!

Gondosan bekötötte a bábut tiszta kendőbe és hősies elszántsággal indult utra.

A kastély a falu tulsó végén feküdt ugyan, de azért nem igen távol. Mennyi ideig tartott mégis, amíg Veronka oda ért! Olyan lassan lépegetett, mintha félt volna a pereztől, amelyben végre célhoz ér. Meg is állt néha és küzködött magával. Szeretted volna legalább még egyszer jól megnézni a talált kincset, még egyszer gyönyörködni benne, mielőtt, ó! örökre megválíktőle. De csak nem bontotta szét a kendőt.

— Nem! Még bizonytán nem is tudnék megválni tőle! Pedig már erősen elszántam magamat.

Ment tovább, elfojtván egy-egy sóhajtást keserű sorsa fölött, mely ime kezébe juttatta azt, ami után oly rég vágyódott, de csak azért, hogy alig néhány órai gyönyörűség

... AZ AJTÓBAN VÁRTA.

(Lásd a 139. lapon.)

Akármilyen csak eljutott rácsos kapu udvarostól, itt Lili kisasszony

— Itthon mit akarsz tő

— Én... rok semmit.

valamit... a kisasszony ve

— Ugyan jó helyen já

kisasszony nem az udvaron e

kívül sétálga vesztigetethi

miját.

Uj reménydett fakadni

nak a szívébe csakugyan n

kisasszonyé az Akkor... ak

talán meg is mert nem tu

keresse a gazdóbozva állt a

— Én... tem, hogy Lil

szony vesztett

— No, én ne a kisasszony d

lett az udvar jobb lesz, ha

a házba és leánynál kérde

Bement A szobaleány

tornáczon talál kezdte mondan

jött, már fut a szobaleány e

felé.

— Jaj de kém, mindjárt

Benyitott a pillanat mulva

Akármilyen lassan lépegetett, végre mégis csak eljutott a kastélyhoz. A virágos udvar rácsos kapujánál félénken kérdezte az udvarostól, itthon van-e Lili kisasszony.

— Itthon van. De mit akarsz tőle?

— Én... nem akarok semmit. Hoztam valamit... amit Lili kisasszony vesztett el.

— Ugyan? Aligha jó helyen jársz. Lili kisasszony nem szokott az udvaron és kerten kívül sétálgatni, nem vesztigetheti el a holmiját.

Új reménység kezdett fakadni Veronkának a szívében. Hátha csakugyan nem Lili kisasszonyé az a bábu? Akkor... akkor még talán meg is tarthatná, mert nem tudja, hol keresse a gazdáját. Habozva állt a kapuban.

— En... úgy hittem, hogy Lili kisasszony vesztette el...

— No, én nem tudom a kisasszony dolgait, felelt az udvaros. Legjobb lesz, ha bemegy a házba és a szobaleánynál kérdezősködöl.

Bement Veronka. A szobaleányt épp a tornáczon találta. Alig kezdte mondani, miért jött, már futva futott a szobaleány egyik ajtó felé.

— Jaj de jó! kiáltá. Várj csak, kicsikém, mindjárt jelentem a kisasszonynak.

Benyitott a szobába, de alig egy-két pillanat múlva már ismét megjelent.

— Gyere be! Lili kisasszony maga akarja átvenni.

A szoba, melybe beléptek, olyan fényes volt, amelyet Veronka még soha sem látott. De nem ért rá, hogy ezt bámulja, mert Lili-like örvendezve futott eléje, halvány szép arczocskája szinte kipirult egy kicsit s élénken kiáltá:

— Igaz? Csakugyan igaz? Megtaláltad az én drága Melindámat és elhoztad?

— Nem tudom, az-e... de találtam egy szép kis bubát és úgy gondoltam, hogy a kisasszony vesztette el, mikor kocsikázott velök.

— Persze! Ó, olyan gondatlan voltam... már annyit sirtam utána!

Veronka ezalatt szétbontotta a kendőt s előtűnt a bábu. Lili gyorsan elkapta s ujjongva tánczolt vele.

— Megvan, megvan, az én drága kis Melindám! Jaj de boldog vagyok, hogy visszakerült! Jó anyácskám utolsó ajándéka!

E nagy öröm látára Veronkát saját-ságos jó érzés fogta el. Lám, milyen helyes volt, hogy elhozta, hogy igaz uton járt. Milyen szomorúságtól

mentette meg ezt a sápadt Lili kisasszonyt!

Ugy érezte, hogy már nem is sajnálja többé annyira, hogy meg kellett válnia a

... GYÖNYÖRKÖDÖTT BENNE.

(Lásd a 140. lapon.)

talált kincstől. S lelkében ekkép megnyugodva, megindult kifelé, miután itt már a dolgát elvégezte.

— Ohó! Megállj csak! kiáltá utána Lili. Hiszen még meg sem köszöntem jószágodat. Nagyon nagy jót tettél velem. Szeretném valamivel viszonzni, csak hogy pénzem nincs, apácska pedig elutazott. Ha tudnám, hogy szereted a bábukat...

— Ó, de még mennyire! Csak hogy nekem nincs.

— És mégis visszahoztad, amit találtál? Te igazán jó vagy. Várj csak! Van nekem annyi bábum, hogy azt sem tudom, mit csináljak velök... van köztük olyan is, amelyhez semmi emlék sem köt. Ezekből válassz egyet. Adok hozzá ruhácskát is.

A többi bábu mind sokkal szebb volt Melindánál. Egyik legszebbiket adta Lili, egész csomó ruhácskával, Veronkának, aki majdnem azt hitte, hogy álmodik.

— Ó, hiszen ez már nagyon is pompás nekem szegény leánynak... ez valóságos királyné.

— Hát játszol vele királyné-játékot, felelt Lili mosolyogva.

Amily busan és lassan jött, oly vigan, kaczagva és tánczolva tért Veronka haza. S azóta boldogan játszogat a talált kincs árán szerzett királynéjával.

ISKOLAI ÜNNEPÉLYEK FRANCZIAORSZÁGBAN.

— Levél Forgó bácsihoz. —

Charenton (Dep. Seine), 1899 aug. 12-én.

Igen tisztelt Forgó bácsi!

MÉG a télen megígértém, hogy majd írok a francziaországi iskolai évfő ünnepélyekről. Most élve Forgó bácsinak már akkor megadott szives engedelmével, ime beváltom ígéretemet. Hogy most írok évfő ünnepélyről, mikor Magyarországon már újra megnyílnak az iskolák, annak megvan az oka: itt Francziaországban

tudniillik szintén két hónapig tart ugyan a vakáció de augusztus és szeptember hónapokban; a tanév októberben kezdődik és július végén záródik.

Nemcsak Párisban, hanem egész Francziaországban, még a legkisebb faluban is nagy ünnepséggel ülik meg az iskolai év befejezését, mind a községi iskolákban, mind azokban, melyek apáczák vagy papok vezetése alatt állanak.

Ezek az évfő ünneppek nem vizsgálatok, mint Magyarországon. Ezeken már nem kell felelni a tantárgyakból, hanem a jutalom-díjak kiosztása történik meg.

E célra, rendszeren az illető városrész polgármesteri épületében (mairie), ahová az iskola tartozik, a díszteremben színpadot állítanak fel, melyen a növendékek alkalmi darabokat és szavakat adnak elő, valamint az énekben és zenében tett előhaladásukat mutatják be. A tanulók természetesen legszebb ruhájokban jelennek meg.

A színpad közelében foglal helyet az iskolai bizottság, a polgármester vagy helyettese és a tanári kar; a színpaddal szemközt pedig a meghívott vendégek, szülék és rokonok.

A tanulókból alakított énekkar nyitja meg karénekkal az ünnepélyt. Ezt hegedű- vagy zongorajáték követi, azután a színdarab első felvonása következik, mely után felolvassák a tanulók névsorát és kiosztják a jutalom-díjakat és bizonyítványokat, osztályonként, rendszeren két-két osztályt egy sorban, még pedig a legalsóbb osztályokon: a hatodikon és ötödiken, kezdve; az iskolaszéki elnök pedig beszédet intéz a tanulókhöz.

Aztán ismét ének, szavakat vagy monológ következik s utána a negyedik és har-

madik osztá
És így tová

A jutalom minden tan
a színpadra
tanítónő fe
mát, magavi
elnök pedig
fejére, ame
aranyozottak
színiük (ki
a jutalom-dí
értékes köny

A jutalom minden isko

Mikor má
a tanulók sz
voznak a te
és kezökben
ilyenkor ren
elviszik a ju

A fiuk is
nek az ünne
fejőkre nem
telenek legye
szorut ezen

Ha kedve
karácsonyi ü
párisi karác
boulevardoko
veszem. F. b

madik osztályok jutalom-dijainak kiosztása. És így tovább.

A jutalom-dij kiosztása úgy történik, hogy minden tanulót nevéen szólítanak, felmegy a színpadra s ott az illető osztály-tanár vagy tanítónő felolvassa az egész évi szorgalmát, magaviseletét feltüntető adatokat, az elnök pedig babérkoszorút tesz a tanuló fejére, amely koszorúnak a levelei vagy aranyozottak, vagy ezüstösek, vagy zöld színűek (ki milyet érdemelt) és átadja neki a jutalom-diját: egy, esetleg több diszkötésű értékes könyvet.

A jutalomdij-kiosztás, csekély eltéréssel, minden iskolában egyformán történik.

Mikor már vége az egész ünnepségnek, a tanulók szüleikkel vagy rokonaikkal távoznak a teremből, fejükön a koszorúval és kezökben a szép könyvekkel. A szülők ilyenkor rendszeren valami jó ozsonnára is elviszik a jutalmazott tanulót.

A fiuk is rendszeren hajadon fővel mennek az ünnepélyre, nehogy, megkoszoruzott fejükre nem tehetvén föl a kalapot, kénytelenek legyenek azt kezökben vinni. A koszorút ezen a napon többé le sem teszik.

Ha kedves Forgó bácsi megengedi, a karácsonyi ünnep alkalmából majd irok a párisi karácsonyi vásárról, melyet a nagy boulevardokon tartanak meg. (Szívesen veszem. F. b.)

Szeless Adrienne.

MIT IRJAK?

*Kár nevetni, kérem szépen
S azt gondolni, hogy talán
Nem is tud még írni ez az
Arasznyi kis baba-lány.*

*Tudok biz' én s ha nem hiszik,
Megmutatom izibe,
Csak tessék hát parancsolni,
Hogy mit írjak fel ide?*

*Az A betűt-e, vagy B-ét, Cz-ét?
Egy-kettő! Im, ott terem.
Azután . . . no, elég ez, — a
Többit még nem ismerem.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVII. köt. 7-dik számában közölt rejtett szavak megfejtése:

I. Kont, konty. — II. Báb, bab.

Helyesen fejtették meg: Dóra Jenő, Kiss Margitka, Preisach Frida, Fleischmann testvérek, Mérey Ágosta és Dalma, Fischer Endre, Kovács Mariska és Károly, Jákó Margit, Rappensberger Emmi és Laczi, Fischer Péter és Pál, Pollák testvérek, Szvozil Olga, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Molnár Ferencz (részben), Badics Gizi, Basch Böske, Lakner Margitka (részben), Teőke István és Gyuri, Mäder testvérek, Loránd Ella, Kazy Péter, Szitányi Matildka, Kossaczky Gyula (részben), Kummerer Paula, Graefl Paula és Márta, Boros Emmike, Nagy Lenke és Ernő, Brüll Lidike, báró Bánffy Marianne és Dani, Herzfeld Ellike,

